

[Jens Thoft]

ved naturligvis, at man, hvis man vil nyde fra fællesskabet, også må være med til at yde. De gode danskere ved da godt, at det er rimeligt nok, at de, der tjener meget og har meget, betaler mere end de, der tjener lidt og har lidt. De gode danskere ved godt, at forudsætningen for, at deres virksomheder fungerer, er, at vi har en veluddannet arbejdskraft, at vi har en ordentligt udbygget infrastruktur, osv., og de ved godt, at det koster penge. De er naturligvis også i stand til at forstå, at vi må betale til fællesskabet, for at virksomheden kan fungere, og at vi må betale efter evne, sådan at de, der har meget og tjener meget, selvfølgelig betaler mere end de, der har lidt og tjener lidt.

Men spekulanter, miljøsvin og folk, der bruger deres midler til at spekulere i tomme selskaber osv., har jeg da ikke så meget imod damper af, for de hører med den indstilling ikke rigtig til i fællesskabet, og vælger de at forlade det, lever vi nok med det.

Nu får vi igen lovet mange arbejdspladser, fordi de mest velhavende får skattelettelser, og det har denne regering lovet gang på gang. Overførslerne fra indkomst til profit har under dette og det forrige borgerlige misregimente været meget store, men hvordan er det gået? Jo, valutagælden er vokset på trods af alle anstrengelser, og arbejdspladserne må vi fortsat kigge i vejviseren efter.

Formueskatten er et socialt rigtigt og absolut nødvendigt korrektiv i et anstændigt Danmark, som beskatter folk anstændigt efter evne, sådan at de, der tjener meget og har meget, naturligvis også må betale mere end dem, der tjener lidt og har lidt. Men sådan er det desværre ikke med det bestående skattesystem. Dertil kommer, at formueskatten i den sammenhæng bare er et lille korrektiv, som retter nogle af skævhederne op, og disse skævheder vil denne regering gøre langt værre, end de var. Det gør mig ondt, for det er forkert.

Glistrup (FP):

Et af hr. Lykketofts hovedargumenter, som der endnu ikke har været taletid til at tage ved vingebeinet, går ud på, at det er så ganske aldeles forfærdeligt, at den fiktive person, som har meget lidt at gøre med virkelighedens verden, men som hr. Lykketoft bliver ved med at tale om, pludselig skulle få en skattenedsættelse på så og så mange kroner. Det kan selvfølgelig ly-

de vældig imponerende at sige, at det er helt forkert at give ham en skattenedsættelse, men det er kun rigtigt, hvis man uden videre forudsætter, at den skattesats; man har i øjeblikket, er den evigt sande, evigt rigtige og evigt retfærdige. Hvis de gældende regler havde været sådan, at det var de bedst mulige i den bedst opnåelige verden, ville det selvfølgelig være forkert at afvige fra dem. Men hvis de regler, vi har, er dårlige, er det da kun godt, at man afviger fra dem. Og de regler, vi har, er jo stort set gennemført med et forholdsvis snævert flertal af den daværende, socialdemokratiske skatteminister, hr. Hjortnæs, i december måned 1979.

Det, der skete i december måned 1979 – helt præcist den 21. december – var, at hr. Hjortnæs samlede et flertal her i Folketinget, der med ét hug godt og vel fordoblede den hidtidige formuebeskatning og bragte den op til de gældende 2,2 pct. Den daværende opposition, hvortil både skatteministerens og mit parti og flere andre partier i december 1979 hørte, sagde, at det var farligt, at det var forkert, og at det ville medføre ulykker.

I dag siger skatteministeren til hr. Lykketofts store vrede, at han over 3-4 år vil redressere den fejl, der blev begået i 1979, og som man har måttet lide under ved, at man har måttet betale for meget i formueskat i de mellemliggende ni år. Men da den skulle stige, var hr. Lykketofts partifæller overhovedet ikke betænkelige ved, at man faktisk fra den ene dag til den anden gennemførte en dobbelt så høj formueskattesats.

Derfor kan man ærlig talt ikke fortænke det flertal, der nu har vist sig i dag i Folketinget, i, at vi efter forløbet af næsten 9 år – og det bliver nok 9 år, før det bliver gennemført, for jeg forstår, at hr. Lykketoft vil have en meget grundig udvalgsbehandling, som han så smukt sagde – laver en nedtrapning igen over en 4-års-periode. Og når hr. Lykketoft sammenligner de vilkårlige, uretfærdige og ulykkelige regler, som den socialdemokratiske skatteminister fik gennemført i december 1979, med, at man nu vender tilbage til tilstandene, som de var før 1979, når man engang kommer ind i 1990'erne, er altså også denne del af hr. Lykketofts argumentation hul, uholdbar og usaglig som så at sige alt, hvad hr. Lykketoft har sagt under denne sagsbehandling her i dag i Folketinget.